

SUDET TULIVAT KESKIYÖLLÄ (29)

Järven viilenevä selkä kimmelsi kuun valossa, kun tienoon täytti hitaasti voimistuva ulvonta. Matalalta lähtevä ääni kuulosti hyytävältä. Tuijotimme toisiamme pelokkaina, minä ja Takkutukka. Ääni oli herättänyt meidät, eikä unesta ollut enää tietoakaan.

Joku heitti nuotioon kepakoita, jotka hieman kosteina savuttivat niin, että silmiä alkoi kirvellä. Miehet kérésivät käteensä teräviksi hiottuja keihäitään ja kaikkea mitä löysivät. Hirvennahkaisia viittoja ja jalkojen suoja vedettiin jo esille ja kaikilla oli kova kiire. Susilauman äänet tuntuivat tulevan koko ajan lähemmäksi. Niiden ulvontaan sekoittui kylän koirien haukunta. Aivan kuin olisivat jutelleet keskenään, sudet ja koirat.

Myös tähän asti unessa kyyhöttänyt Piiskahäntä ryhtyi levottomana ynisemään. Silitin ja rauhoittelin sitä, mutta koira ei malttanut pysytellä aloillaan. Se nousi hieman tärysten ja varoen tassuilleen ja nosti kuonoaan ilmaa nuuskien. Syvältä sen kurkusta kuului urinaa.

Nyt miehet ryntäsivät varusteineen ulos ja jättivät meidät savun hämärtämään majaan. Seinämistä hohkasi kylmyys, jonka loputtomalta tuntuvat sateet olivat tuoneet mukanaan. Sateet olivat pehmittäneet myös maaston, eikä metsälle ollut asiaa. Ruokavarat

alkoivat huveta, mutta jotakin oli sentään vielä: hieman hirvenruhoa ja majavan lihaa. Talveen kohti kääntyvästä, höyryävästä järvestä onnistui joku aina saamaan saaliiksi muutaman kalan.

Piiskahäntä alkoi nuuskia ja kuopia maata oven-suussa. Jotakin oli tapahtumassa. Ulkona ulvonta oli lakannut. Miesten äänet kuuluivat nyt hieman vaimeampina. Olivat edenneet jo louhokselle. Hakivatko sieltä asti vielä kättä pidempää, en tiedä. Mutta nyt kuulin selvästi, että jokin hiipi majanvierustaa. Piiskahäntä alkoi vapista. Sen koko ruumis värähteli kuin taudin kourissa. Otin tiukan otteen sen tummasta turkista ja ajattelin, että irti en päästä, sinua en anna niille enää takaisin. Takkutukka katsoi minuun pelokkain silmin.

Ulkona pehmeä maa litisi hitaasti etenevän olion painosta. Seinämän lävitse kuulin raskaan hengityksen, jossa olin tuntevinani pedon leyhähdyksen. Äkkiä Piiskahäntä tipahti maahan kuin jonkin satuttamana. Heittäydyin sen päälle ja vedin Takkutukan viereeni. Silmät tiukasti kiinni, kasvot koiran turkkiin kätkeytyneenä odotimme ja pelkäsimme pahinta. ■

Pekka Vartiainen

Joutsenon Kuurmanpohjassa on ollut pysyvää asutusta jo lähes 10 500 vuotta sitten. Viimeikaisten kaivausten perusteella on voitu todeta, että muinaisen järven rannalle asettautuneet ihmiset metsästivät ja harjoittivat jopa pienimuotoista kallion louhintaa työvälineiden ja aseiden tykötärpeiksi. On hyvin luultavaa, että heidän seuranaan oli myös koiria.

<https://urly.fi/1CzO>

Hiski Hämäläinen

<https://urly.fi/1AXQ>

THE WOLVES CAME AT MIDNIGHT (29)

The cooling stretch of open lake shimmered in the moonlight, when the air was filled with howling, gradually getting louder. The chilly sound started low. We gazed at each other fearfully, me and Takkutukka. The sound had woken us and all semblance of sleep had left us.

Someone added slightly damp sticks to the campfire, which smoked and stung the eyes. The men gathered up their sharp-honed spears and anything else they could lay their hands on. Moose-skin capes and leg protectors were donned and everybody was in a great hurry. The voices of the wolf pack seemed to come closer all the time. Their howling mingled with the barking of the village dogs. They almost seemed to be talking to one another, the wolves and dogs.

Whiptail, curled up asleep until now, also began a restless whine. I stroked and tried to calm him, but the dog couldn't stay still. Trembling and hesitant, he got up on his paws and raised his muzzle to sniff the air. A growl rose from deep within his throat.

Now the men with their weapons rushed out, leaving us in the smoky hut. The walls of the hut exuded a chill brought by the seemingly endless rain. The rains had also softened the terrain, and hunting was hopeless. The food

stores were dwindling, but there was still something: a piece of moose carcass and some beaver meat. The steaming lake, preparing for winter, yielded a few fish every now and then.

Whiptail started sniffing and clawing at the ground by the doorway. Something was happening. Outside, the howling had stopped. The men's voices were now a little more distant. They had got as far as the quarry. Were they fetching extra weapons from there, I don't know. But now I heard clearly something sneaking alongside the wall. Whiptail was shaking. His whole body trembled like he was afflicted by fever. I grabbed his dark fur tightly and thought: I'm not letting go, I'm not giving you back to them. Takkutukka looked at me with fear in his eyes.

Outside, the soft earth squelched with the weight of the slowly moving creature. Through the wall, I could hear the heavy breathing and thought I caught the smell of the wild beast. Suddenly, Whiptail dropped to the ground as if hit by something. I flung myself over him and pulled Takkutukka next to me. Eyes shut tight, faces hidden in the dog's coat, we waited and feared the worst. ■

Transl. Annira Silver

Kuurmanpohja in Joutseno had permanent habitation as early as 10,700 years ago. Digs in recent years have provided evidence that the people settled on the ancient lake hunted and even quarried on a small scale, to procure material for tools and weapons. There is also evidence that they had dogs as companions.